

Bilag til f.t.l. vedr. borgerlig straffelov

	Samlet antal anm. forhold	Heraf indbrud	Indbrudenes andel	Antal opklaret	Opklaringsprocent
1939	81.644	11.944	14,6	3.735	31,2
1949	111.588	23.874	21,3	8.073	33,8
1959	119.125	19.650	16,4	7.014	35,6
1969	209.745	48.985	23,3		29,5
1979	355.054	82.849	23,3		
1980	408.177	95.238	23,3		
1981	401.959	92.091	22,9		

Opklaringsprocenten for indbrud har været dalende. I 1978 lå den på 23,6 pct. På grund af statistikomlægning er tallene for årene fra og med 1979 ikke sammenlignelige med de tidligere.

Indbrudskriminaliteten er mere end fordoblet fra 1959 til 1969 og næsten fordoblet fra 1969 til 1980-81. Fra 1959 til 1969 voksede den stærkere end straffelovskriminaliteten som helhed. Fra 1969 til 1981 var vækstraten nogenlunde parallel.

Denne enorme stigning i kriminaliteten er meget urovækkende. Stigningen er langt større end væksten i befolkningstallet og langt større end væksten i de kriminelt særligt aktive yngre aldersklasser. Hverken udviklingstendensen eller svingningerne mellem de enkelte år kan forklares med demografiske faktorer, og der kan således næppe sættes noget håb til, at en aftagende andel af de yngre aldersklasser vil føre til en mærkbar reduktion af kriminaliteten.

Udviklingen og svingningerne kan heller ikke umiddelbart relateres til ændringer i lovgivningen eller ændringer i praksis.

b. Blandt berigelsesforbrydelserne er tyverikriminaliteten dominerende. Det er karakteristisk for tyveriforbrydelsen, at den meget hyppigt bliver begået af tidligere straffede, ofte gentagne gange straffede kriminelle. De har jævnligt – inden de påny pågribes – over en længere periode gjort sig skyldig i talrige forhold, og tyverikriminaliteten er ikke sjældent kombineret med andre former for kriminalitet. Disse omstændigheder bidrager til, at strafudmålingen ligger over den, der anvendes overfor f.eks. voldskriminelle, der normalt straffes med ubetinget frihedsstraf ved første – og eneste – forseelse. De er også baggrunden for, at der i alle de udkast, der ligger til grund for straffeloven 1930, var fo-

reskrevet strengere straffe i gentagelsestilfælde.

I straffeloven 1930 i den oprindelige redaktion var mulighederne for anvendelse af forhøjet straf i gentagelsestilfælde for tyverikriminalitet, der ikke var af særlig grov karakter eller forelå som et større antal af tyverier (§ 286), fastsat til 3 år i forhold til en strafferamme for førstegangstilfælde på 2 år. Denne begrænsning i gentagelsesstraffens maksimum i straffeloven 1930 stod i forbindelse med indførelsen af andre reaktionsmidler, som straffeloven gav anvisning på overfor professionelle eller vedvarende berigelseskriminelle: arbejds- og sikkerhedsforvaring, som i senere praksis blev udbygget med anvendelse af tidsubestemt forvaring overfor vedvarende berigelseskriminelle, der havde vist sig strafuegnede, en praksis der i væsentlig grad var aftaget fra midten af 1950'erne og frem til den nedenfor omtalte lovændring.

c. Ved 1. 320 13. 6. 1973 afskaffedes arbejds- og sikkerhedsforvaring og samtidig ændredes bestemmelsen om forvaring, således at denne foranstaltning ikke længere kan finde anvendelse overfor berigelseskriminelle. Ungdomsfængsel, der navnlig var brugt overfor unge, der havde gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen grovere tyverikriminalitet, blev ophævet ved samme lov. I årene umiddelbart forud for disse ændringer var anvendelsesområdet for betinget dom overfor berigelseskriminelle udvidet. I sin udtalelse om nedsættelse af strafferammerne for berigelsesforbrydelser (trykt i Folketingstidende 1972-73, till. A, sp. 5153) udtalte 3 af straffelovrådets 6 medlemmer sig imod at opgive en regel om strengere straf i gentagelsestilfælde, idet man bl.a. henledte opmærksomheden på, at en afskaffelse af de strafferetlige særforanstaltninger ville medføre, at der i